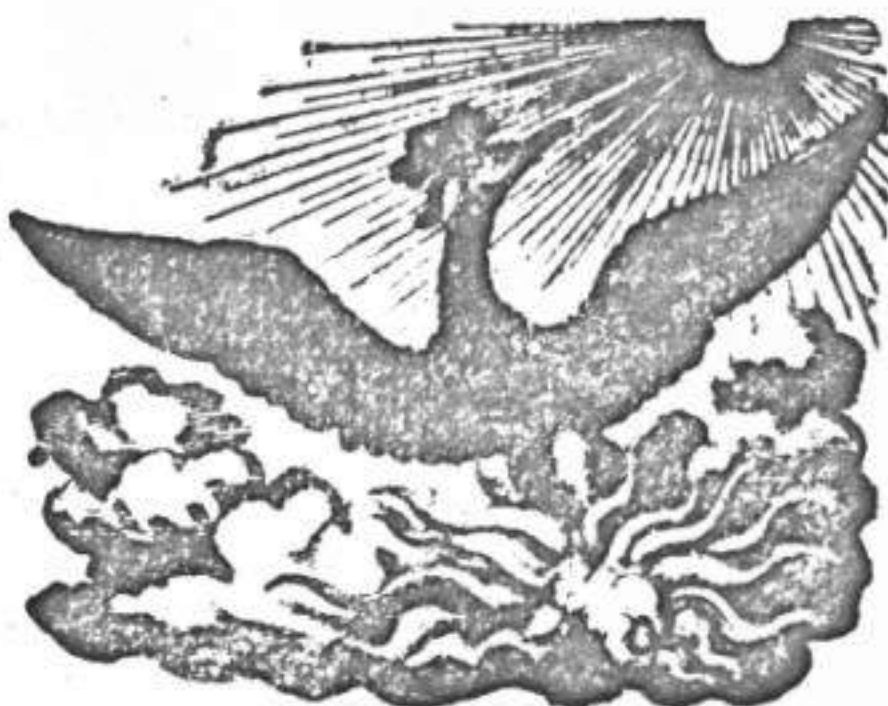

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
Ετησίαν Φθίνουσιν 36
Εξαμηνιαίαν 18
Τριμηνιαίαν 9
Α' συνδρομαί γίνονται ενταύθα μὲν ἐν
Γραφείῳ τῆς Εφημερίδος, εἰς δὲ διὰ τὰ
λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς ἑπι-
στάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1831.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Αἱ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ταύτης κοινοποιούμεναι δημόσιαι πράξεις τῆς Κυβερνήσεως, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν εἶναι, καὶ ὁποίας Ἀρχῆς ὑπογραφὴν καὶ ἂν φέρωσι, θεωροῦνται ὡς ἐπίσημοι.

ΕΠΙΣΗΜΑ.

Αρ. 3258. ΓΑΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.
Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Πρὸς τὸν Κύριον Γ. Ἀλμπέρτην.

Δυναμίει τῆς ἐγκλείστου πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν ἑκτάκτους Ἐπιτρόπους Διοικητὰς καὶ Τοποτηρητὰς, τὴν ὁποίαν θέλεις φέρεῖς ὁ ἴδιος, ἔχεις τὴν ἀδειαν νὰ περιέλθῃς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους καὶ νὰ μετέλθῃς ἐλευθέρως τὸ ἐπάγγελμά σου ἐμφυλιάζων τὰ παιδιά ὡς ἐπραξες ἄχρι τοῦδε· ἔχεις ἐπίσης τὴν ἀδειαν νὰ λαμβάνῃς διὰ τοὺς κόπους σου, ἀπὸ μὲν τὰ παιδιά τῶν εὐπορούντων, ὅ,τι νομίζεται δίκαιον· τὰ δὲ παιδιά τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων θέλεις ἐμφυλιάζειν δωρεάν, πλὴν θέλεις πληρῶναι δι' αὐτὰ ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις σου προσδιορίζει ἀνὰ εἴκοσι λεπτὰ δι' ἕκαστον αὐτῶν· θέλεις φροντίζειν ἐπομένως νὰ λαμβάνῃς ἀπὸ τὸν Διοικητὴν τῆς ἐπαρχίας ἐπισήμους ἀποδείξεις δι' ὅσα τοιαῦτα παιδιά ἐνεφυλίασα, τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων διὰ νὰ τὰς παρουσιάσῃς ἐν καιρῷ εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ οὕτω νὰ λάβῃς τὴν ὀφειλομένην ἀντιμισθίαν· δὲν εἶναι δ' ἀμφισβησία ὅτι θέλεις προσπαθήσῃς νὰ δειχῇς ἄξιός τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν εὐχῶν τῶν πολιτῶν.

Ἀπὸ Ναυπλίου θέλεις ἀπέλθῃς πρῶτον εἰς Αἰγίναν ὅπου θέλεις ἐμφυλιάσει τὰ παιδιά τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ ὅσα ἄλλα ἡθελὼν ἔχει χρεῖαν ἐμφυλίσεως· θέλεις δὲ παραλάβῃς δύο παῖδας ἐκ τῶν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ὁποίους κρίνεις εὐφρεῖς καὶ προθύμους νὰ διδασκῶσι τὰ τῆς ἐμφυλίσεως τῆς δαμαλίδος διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσουν εἰς τὴν περιδεῖαν σου καὶ γυμνασθῶσι εἰς τὸ σωτηριῶδες τοῦτο ἐπάγγελμα· μετὰ δὲ τὴν περιδεῖαν σου θέλεις ἐπιστρέψῃς ἐνταῦθα, καὶ τότε ἡ Κυβέρνησις θέλει λάβῃς πρόνοιαν νὰ σὲ προμηθεύτῃ πόρον ζωῆς σταθερόν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ νὰ εἰκοσι λεπτὰ πληρωμὴ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὅχι δι' ὅσα πτωχὰ παιδιά ἡτέλει ἐμφυλιάσει, ἀλλὰ μόνον δι' ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἡτέλει ἐπ' ὅχρῃ ἡ ἐμφυλίασις καὶ δι' αὐτὰ μόνον θέλει σὲ ὀφειλῇ ἡ ἐπίδοξις τῶν Διοικητῶν.

Εν Ναυπλίῳ, τὴν 25 Φεβρουαρίου 1831.

Ὁ Κυβερνήτης Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.
Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΗΣ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Περὶ τῆς ἐν Μοναχίῳ τῆς Βαυαρίας, ἀδείας βασιλικῇ, συστηθείσης Σχολῆς χάριν τῶν Ἑλλήνων.

Παρὰ πάντων, ὅσοι μετ' ἐπιστάσεως ἐξηρεύνησαν τὰ πρὸς τὴν εὐχρίαν τοῦ ἀνθρώπου μέσα, ὁμολογεῖται ἀναντιρρήτως, ὅτι τὸ συντελεστικώτατον εἰς αὐτὴν εἶναι ἡ παιδιόθεν χρηστὴ ἀγωγή καὶ παιδεία. Τῶν ἐπιστημῶν ἡ σπουδὴ, μετὰ τῆς χρηστῆς ἀγωγῆς, καλλιεργοῦσα καὶ ἀναπτύσσουσα τὸ θεῖον δῶρον τοῦ λογικοῦ, ἐξημερόνουσα δὲ καὶ τὰ ἥθη, τελειοποιεῖ, ἐν οὕτως εἶπω, τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐξευγενίζει, καὶ τὸν ἀποδεικνύει εἰς τὴν πράξιν τοῦ καλοῦ ἐπιβρεπέστερον καὶ ἐπιτηδειότερον· διὰ τοῦτο καὶ ὅσῳ χρηστοτέρας ἔτυχεν ἕκαστος ἀγωγῆς καὶ παιδείας, τοσούτῳ μᾶλλον δύναται καὶ τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν νὰ προάξῃ εἰς βαθμὸν ὑψηλότερον, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ὁμοίων τοῦ ἀνθρώπων χρησιμώτερος νὰ ἀναδειχθῇ.

Τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν ἡ κατάστασις ἀφ' ἐνὸς μέρους, καὶ τῶν εἰς τὴν ἄγνοιαν εἰσέτι κοιμωμένων ἀπ' ἄλλου, εἶναι φανερωτάτη ἀπόδειξις τῶν λεγομένων· ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἤδη ὁ κόσμος ἔμαθε νὰ ἐκτιμᾷ ἕκαστον ἐκ τῆς ἰδίας τοῦ ἐσωτερικῆς ἀξίας, καὶ οὔτε τῶν προγόνων ἡ εὐκλεία, οὔτε τοῦ πλούτου ἡ περιουσία, ἀρκεῖ πλέον νὰ καλύψῃ τὴν ἐσωτερικὴν γυμνότητά, οὔτε, εἰς ὅποιανδήποτε τάξιν τοῦ βίου, ἀνωτέραν καὶ ὁπωσοῦν τῆς τοῦ ὄχλου ἐγκαταταχθῇ τις, δύναται, μὴ ὡς ἱκανῶς μετὰ παιδείαν συγκεκροτημένος, νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἡ ἀπαραίτητος ἀνάγκη τῆς χρηστῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας ἔγινεν ἔτι μᾶλλον ἐπαισθητοτέρα.

Ἡ ἐνδοξὸς ἐποχὴ τῆς πολιτικῆς ἀνχεννήσεως τῆς Ἑλλάδος συνενήργησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶσι, εἴπερ ἄλλοτε ποτε, τὴν ἀπαραίτητον τῆς παιδείας ἀνάγκην, καὶ ἤδη ἀγωνίζονται πάσῃ δυνάμει νὰ τὴν ἀναπληρώσωσι, φιλοτιμούμενοι νὰ ἐξαμεινωθῶσι καὶ κατὰ τοῦτο μετὰ τὴν μεγάλην καὶ φωτισμένην οἰκογένειαν τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας ἔγιναν ἤδη διὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας μέλος γνήσιον. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πετριδὰ ἐπιμελοῦνται σπουδαιότατα τὴν ἀγωγήν καὶ παιδείαν τῶν τέκνων των, ὅσον αἱ παρούσαι τῆς Ἑλλάδος περιστάσεις τὸ συγχωροῦσι, καὶ οἱ εὐπορώτεροι τούτων εἰς διαφόρα μέρη τῆς Εὐρώπης τὰ ἀποστέλλουσι, πρὸς τελειοποίησιν ταύτης.

ἀνκριβόλω; τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ σκοπὸς; καὶ πολλῶν ἐπὶ κινήσει· ἐπεὶ δὲ μετὰ τοῦτο ἀνεργῶσι διὰ τὸν τὸ καλὸν, ἀγωνιζόμενοι νὰ χορηγήσωσιν εἰς μὲν τὴν πατρίδα χρησίμους πολίτας, εἰς δὲ τὰς οἰκίας τῶν διαδόχων ἀξίους καὶ ὑποστηρίγματα ἀτραχῆ.

Ἀλλὰ τίς φιλόπαικος εἶται τόσον ἀνκίσθητος, ὥστε νὰ μὴ λησθῇ καίριος, ὅταν θεωρήσῃ, ὅτι, μετὰ τοσούτην προθυμίαν καὶ ἀγῶνας καὶ δαπάνας τῶν, ὅσοι ἀποπέλλονται εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ τέκνα τῶν, συμβαίνει πολλάκις ὅχι μόνον νὰ ἀποπλανῶνται διόλου τοῦ προκειμένου σκοποῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ χεῖριστον, νὰ κατακτώσιν εἰς τὸ ἀπειθείας τούτου ἀντικείμενον; (πρῶτον, τοῦ ὁποίου ἔγινε μετὰ μεγάλης μου θύψεως αὐτόπτης.) Ἐπειδὴ, ὅσοι μὲν τῶν παιδῶν στέλλονται μόνον, ἄνευ τινὸς ἐπιστημῆς, ἀφινόμενοι εἰς τὴν ἐκπαιδεύσειν, συμβαίνει διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν, καὶ διὰ τὴν πρὸ τῆς γινομένης εἰς αὐτοὺς ἐκ τούτου ἀνεξαρτησίαν, νὰ ἀποπλανῶνται διόλου ἀπὸ τοῦ σκοποῦ τῶν, καὶ νὰ ἐμπίπτωσιν εἰς τὰς πολλὰς καὶ ἐπικινδύνους πηγίδας, αἵτινες εἶναι πενταχοῦ στημέναι εἰς τὴν ἀθωότητά, εἰς τὰς ὁποίας ἡ χάνονται κατὰ κράτος, ἢ τοῦλάχιστον ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν πεντρίδα τῶν, κενοὶ μὲν ἀπὸ γνώσεως, καὶ ἡθους, καὶ ἀρετῆς, μεστοὶ δὲ ἀλαζονείας, κακῆς θείας, καὶ διαφθορᾶς, ἀρῶν καταδακνῆσθαι πρὸς ἀπόστασιν τῶν σημείων τούτων ἔξω, καὶ πλῆθος χρημάτων, καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἡλικίας τῶν τὸ χρησιμώτατον, καὶ ἀντὶ νὰ δεχθῇ ἡ πατρίς καὶ οἱ πατέρες οἱ κοινῶς, δέχονται ὀλετήρας τῆς ἰδίας καὶ τῆς κοινῆς εὐτυχίας. Ὅσοι δὲ πάλιν ἀριερόνουν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀγνώστων, κινδυνεύουσιν ἄλλον κίνδυνον ὅχι μικρότερον τοῦ πρώτου, οἷός ἐστιν τὸ νὰ ἐμπίπτωσιν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀναιδέων καὶ πολλὰκις ἀμαθῶν, καὶ ἀρῶν κατακτείνουσι καὶ κτείνου καὶ χρήματα πολλὰ εἰς μάτην, εἶναι εὐτυχῆς, καὶ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν, ἄνευ τινὸς ἡθικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς βελτιώσεως, ἢ καὶ τοῦλάχιστον ἀμεινῶν φρενῶν καὶ ἡλικῶν ἐξαραιώσεων. Ἀλλ' ὅμως, καὶ ἂν εὐτυχῆσθαι νὰ ἐμῶσιν εἰς χεῖρας ἀνδρῶν ἀληθῶς πεπαιδευμένων καὶ ἐνδοξῶν, πάλιν καὶ οὕτως ὑποβάλλονται εἰς ἄλλην τρίτην ζημίαν, ὅχι ὀλιγώτερον ἀξίαν τῆς προσοχῆς τῶν γονέων, ὅσοι ἀληθῶς καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν πατρίδα τῶν ἀγαπῶσιν. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ ἀγνοία τῆς ἰδίας προγονικῆς καὶ ἐθνικῆς γλώσσης, καὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας, ἄνευ τῶν ὑποίων δὲν εἶναι δυνατόν οὐτ' αὐτοὶ οἱ παῖδες νὰ ζήτωσιν εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα τῶν, οὐτε εἰς τὸ ἔθνος τῶν νὰ ἀναρῶσιν τοσούτον χρησίμους καὶ ὠφελίμους, ὅσον ἐνδέχεται, καὶ ὅσον ἐλπίζει πρὸ αὐτῶν ἡ πατρίς. Ἡ εἰς ξένην γῆν κατὰ τὴν τυραννίδα αὐτῶν ἡλικίαν διατριβή, ὅπου μήτε γλώττην ἰδίαν ἀκούουσι, μήτε ἔθνος ἐθνικὸν βλέπουσι, μήτε τὴν ὁρθόδοξον ἡμῶν θρησκείαν διδάσκοντες, τοὺς ἀπελλοτριώνει διόλου ἀπὸ τοῦ ἔθνους τῶν, καὶ ἐπιστρέφοντες ἐπειτα εἰς αὐτὸ εἰς ἡλικίαν ἡρώδη, δυσκόλως δύναται νὰ συνεισχωθῇ μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ λάβωσι τὸν ὑπὲρ τῶν συμπεριόντων αὐτοῦ προσηκόντα εἰς ἕκαστον πατριώτην ζῆλον· διότι ὅλα τὰς περιστάσεις ὡς ξένου, καὶ ἀλλοτρίου, καὶ ἀλλοτρίου, καὶ καταντῶσιν νὰ ζῇ ἕκαστος, ὅχι ὡς πατριώτης μετὰ τῶν οἰκείων καὶ ὁμογενῶν τῶν, ἀλλ' ὡς ξένος, ἐξοικισμένος κατὰ τύχην εἰς ἕν ἔθνος, τοῦ ὁποίου μήτε τὰ ἦθη, μήτε τὰ φρονήματα εἶναι εἰς αὐτὸν εὐχρηστά.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν ὅλων τούτων τῶν ἀτοπημάτων, καὶ κινδύνων ἐπιταγῶν τοῦ σκοποῦ, δὲ δὲ ἀποπέλλονται τῶν Ἑλλήνων οἱ παῖδες εἰς τὴν κλεινὴν πόλιν Μητροπόλιν τῆς Βυζαντίας, ὅπου ὡς ἀπὸ ἐστίας τῶν Μουσῶν δύναται νὰ λάβωσι πᾶν εἶδος παιδείας, ἡρώδης γενναίου καὶ ἡ βυζαντινὴ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ σεβαστὸς τῆς Βυζαντίας Βασιλεὺς, ὁ μέγιστος τῶν Ἑλλήνων εὐεργέτης, ὁ πρῶτος τῶν δεσποτά.

τῶν αὐτῶν ὑπέρμαχος ἀναρῶν, καὶ ἔργοις μεγάλοις συμπράξας εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν, δι' ὑψηλοῦ βασιλικῶς θεσπίσματος, νὰ συστήθῃ ὑπὸ τὴν ἀμείνον ἐπιστάσιν μου καὶ διουθύνσιν Κατάστημα παιδείας χάριν τῶν ἐνταῦθα φοιτητῶν Ἑλλήνων.

Τοῦτο δὲ ἤδη οὕτως γενόμενον καὶ συστήθῃ μετὰ τὸν σκοπὸν, ὥστε οἱ σπουδάζοντες εἰς αὐτὸ νὰ ἡμπορῶν, σιμὰ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, νὰ διδάσκωνται καὶ τὴν προγονικὴν αὐτῶν γλώττην, καὶ εἰς τὴν ἱερὰν αὐτῶν θρησκείαν νὰ καταγῶνται, ἔχοντες καὶ νῶτον περικαλλῆ, δωρηθέντα καὶ συντηρούμενον χάριν αὐτῶν τῶν ἰδίων ὑπὸ τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, διὰ νὰ λατρεύωσι τὸν Θεὸν κατὰ τὰ πατρια ἔθιμα καὶ δόγματα, καὶ διὰ τῶν ἱερῶν τούτων δεσμῶν νὰ διαμείνωσιν ἀδικοσπᾶστος συνημμένοι μετὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν πατρίδα τῶν, ἡμπορεῖ νὰ νομισθῇ ὡς κορωνὶς τῶν πολλῶν ἄλλων καὶ μεγάλων πρὸς ἡμᾶς εὐεργετημάτων τῆς αὐτοῦ βασιλικῆς Μεγαλειότητος. Ἐπειδὴ πόσον εἶναι μέγα τὸ καλὸν, τὸ νὰ ἀπολαύσῃ τις τὸν υἱὸν τοῦ ἐπιστραφέντα ἐκ τῆς Εὐρώπης, πεπλουτισμένον μὲν μετὰ τὰς ἐν αὐτῇ διδασκομένας ἐπιστήμας, συγκεκορημένον δὲ τυτοχρόνως καὶ μετὰ τὴν γνῶσιν τῆς προγονικῆς γλώσσης, καὶ τὴν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας διδασκαλίαν, τοῦτο πᾶς φρόνιμος δύναται νὰ τὸ κατεκρίνῃ, καὶ νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἐκ τούτου ὠφελειαν. Τοιαύτας βέβαια ὠφελίμους περιστάσεις εἰς κἀνὲν ἄλλο μέρος τῆς Εὐρώπης, ὅπου δύναται νὰ στείλωσιν οἱ Ἕλληνες τοὺς παῖδας τῶν χάριν ἀγωγῆς καὶ παιδείας, δὲν δύναται νὰ ἀποκτήσωσιν.

Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς Σχολῆς ταύτης εἶναι νὰ χορηγῇ εἰς τοὺς παῖδας τὰς γνώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς πάντες χρηστῆς ἀγωγῆς ἐπιτυχόντα νέον, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων ὠφελιμώταται, καὶ νὰ προταρασκευάζῃ ἐν ταύτῃ τοὺς, ὅσοι μέλλουν νὰ ἀνασχοληθῶσιν εἰς τινα τῶν ἐπιστημῶν, οἷον Νομικὴν, ἢ ἱατρικὴν, ἢ Πολιτικὴν, ἢ ἄλλην τοιαύτην ἐπιστήμην, διὰ νὰ συχνάζωσιν ἐν καιρῷ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν διὰ τὴν σπουδὴν τῶν τοιούτων.

Ὅθεν τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἰς τοῦτο εἶναι αἱ γλώτται Ἑλληνικὴ παλαιὰ καὶ νεώτερη, Λατινικὴ, Γερμανικὴ, καὶ Γαλλικὴ· μετὰ τούτων εἶναι ἡνωμένα καὶ ἡ σπουδὴ τῆς Γεωγραφίας, Ἱστορίας, Μαθηματικῆς, Ἰχνογραφίας καὶ Καλλιγραφίας.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ Καταστήματος δὲν εἶναι μόνον διὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὰς λογικὰς δυνάμεις τῶν νέων, ἀλλ' ἐν ταύτῃ, νὰ μορφώσῃ καὶ τὸ ἦθος αὐτῶν, διὰ νὰ γίνωνται καὶ πολῖται χρηστοὶ, καὶ χριστιανοὶ εὐσεβεῖς, ἢ φροντίς τοῦ Διευθυντοῦ εἶναι νὰ διδάσκωνται πάντοτε οἱ παῖδες τὴν ἱερὰν κατήχησιν καὶ ἡθικὴν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου μεθοδικῶς καὶ βεβήτως, ὡς τὰ μόνον συντελεστικώτατα εἰς τὴν τοῦ χρηστοῦ ἡθους μόρφωσιν. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ οἱ συχνάζοντες εἰς τὸ Κατάστημα τοῦτο διδάσκαλοι, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες εἰς αὐτὸ παιδαγωγοί, ἐλέγχονται ὅχι μόνον οἱ ἐπιστημονικώτεροι, ἀλλὰ καὶ οἱ μᾶλλον δεδοκιμασμένοι καὶ ἀνεπιληπτοὶ εἰς τὸ ἦθος.

Ἡ αὕτη ὡσπύτως πρόνοια γίνεται καὶ περὶ τῆς σωματικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως, καὶ εὐρωστίας, δὲ ἢ οὐ μόνον ἡ τροφή τῶν εἶναι καθάρη, ἀφθονος, καὶ ὑγιεινῆς, καὶ ἡ αὕτη πάντοτε μετὰ τὴν τῶν ἐνοικούντων εἰς τὸ Κατάστημα διδασκάλων, οἵτινες εἶναι μετ' ἐμοῦ καὶ τῶν παιδῶν ὁμοτραπέζοι, ἀλλὰ καὶ σωματικὰς ἀλλὰς γυμνάσεις πρὸς εὐτονίαν καὶ βελτίαν τῶν μιλῶν, καὶ ὁμοίαν ὑπὸ παιδαγωγῶν δίδασκοντες ὡς τινὰς τῆς εὐδοκίας. Καὶ τοῦτο προσεθίεται ὡσπύτως καὶ ἡ διδασκαλία τῆς φυσικῆς καὶ μουσικῆς. Ἐν δὲ τῇ τῶν ἐνταῦθα σπουδάζοντων νύκτι ἐκθεσθῇ, ὡς ἀναγκασιὶν ἴσως διὰ τὰς σχέσεις τῆς πατρίδος τοῦ, νὰ διδασθῇ

καὶ ἄλλην τινά, πλὴν τῶν εἰρημένων, γλώσσων, οἷον Ἰταλικήν ἢ Ἀγγλικήν, ἢ Σχολὴν υποχρεοῦται νὰ τοῦ χορηγῇ καὶ ταύτης τὴν διδασκαλίαν. Τὴν δὲ Γαλλικὴν γλώσσαν, ὡς χρησιμωτάτην εἰς πάντα τὸν πολιτισμένον κόσμον, οὐ μόνον διδάσκονται βασιμῶς ὑπὸ Γάλλων γνησίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὥρας τῆς διαχύσεως, συναναστρεφόμενοι καὶ λαλοῦντες ταύτην μετὰ τῶν διδασκάλων, ἀποκτῶσι καὶ τὴν προφορικὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν εἶναι τοῦ ἐκφράζεσθαι εἰς αὐτὴν ἀκωλύτως. διηνακῆς συναναστροφή τῶν ἐνταῦθα σπουδάζοντων παιδῶν εἶναι μετὰ τῶν διδασκάλων οὐδὲ μίαν στιγμὴν εἶναι συγχωρημένον νὰ μονωθῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σχολεῖν, καὶ εἰς τὸν περιπάτον, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς καὶ διαύσεως, εἶναι πάντοτε ὑπ' ὅψιν τινὸς τῶν διδασκάλων, οὗτοι εἶναι εἰς κανένα συγχωρημένον νὰ ἐξέλθῃ οὔτε βῆμα πρὸς ἐκτὸς τοῦ Καταστήματος, ἄνευ ἀδείας, καὶ τῆς τοῦ ἐπιτοῦτο διατεταγμένου διδασκάλου συνοδείας, ἐκ τοῦ ὁποῦν ἐπύονται δύο ὠφέλιμοι ἀξιόλογοι· πρώτη μὲν καὶ κυριωτάτη ἡ ἀπὸ πάντων κινδύνων ἀσφάλις· δευτέρα δὲ ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης σπουδαίας συνουσίας προσκινημένη ἐξίς καὶ τοῦ καλῶς φέρεσθαι εἰς τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων συναναστροφήν, καὶ τοῦ ἐκφράζεσθαι τὰς ἰδίαις ἐννοίαις εἰς τὰς ξένας γλώσσας, μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκφράζονται καὶ εἰς τὴν μητρικὴν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ παῖδες καὶ οἱ νῦν ἐνταῦθα σπουδάζοντες, καὶ οὗτοι τοῦ λοιποῦ εὐσχεῖται, θέλουσιν εὐρίσκειν ὑπὸ τὴν αἰσθητὴν ἐπιστάσαν μου πατρικὴν φιλοστοργίαν, καὶ κηδεμονίαν οὐ μόνον εἰς τὴν ὁρὴν παιδεύειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λοιπὴν αὐτῶν ἀγωγὴν καὶ ἠλικὴν μόρφωσιν ἀποτείνουσιν, ὥστε ὅτε οἱ παῖδες νὰ λαμβάνουσιν ἀφορμὴν νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἐκ τῆς πατρικῆς αὐτῶν οἰκίας ἀπιστίαν, οὔτε οἱ γονεῖς τῶν νὰ κινδυνεύουσι νὰ ἀποτύχωσι τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἀπὸ τὰς ἀγκύλας τῶν τὰ ὑπεράκρουσιν.

Αἱ δὲ συνήθειαι, κατὰ τὰς ὁποίας προαγαθύνονται εἰς τὴν Σχολὴν οἱ παῖδες, εἶναι αὗται.

α. Ο παῖς εἶναι ἀπόδεκτος ἀπὸ τὸ ὄγδρον μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους ἔτους τῆς ἡλικίας, τοῦ δύνανται ὁμῶς νὰ διαμείνῃ μέχρι τέλους τῶν σπουδῶν τοῦ ἐνταῦθα, τὰς ὁποίας μίλλει νὰ καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. διὰ νὰ διατελῇ πάντοτε ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιστάσαν καὶ πρόνοιαν.

β. Πρέπει νὰ ᾔσκηται ὀλίγη καὶ κενταυρική, ἡ δὲ τῆς εὐλογίας.

γ. Ἐρωδιωμένος μὲ μίαν κλίνην καὶ μὲ ὅλας τὰς ἀναγκαῖας, καλῶς, προσέτι καὶ μὲ τὰ ἀπαιτούμενά του ἐνδύματα καλ.

δ. Ἡ ἐτήσιος πληρωμὴ διὰ τὴν τροφὴν, κατοικίαν, πλύσιμον, καὶ διδασκαλίαν τῶν ἐνταῦθα διδασκάλων ἀποδίδεται, προσδίδεται ἐτήσιος ἢ ἡμηνιαῖα ἀργύριος, τὸ πλεονεκτήμα τὰ ἡμέτερα ἀναπληρῶνται ἐξ ἑαυτῶν.

Ἡ διδασκαλία εἰς προέμια, ὡς δὲ λέγετε, καὶ βιβλία τῶν παιδῶν, ἀνήκει εἰς δικαίωμα λογαριασμοῦ τῶν γονέων.

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ διδασκῇ τοὺς τοὺς καὶ ἐκ τῶν ἑαυτοῦ αὐτοῦ, θέλει διδασκῆσθαι ὡς διδασκάλου λογαριασμοῦ τῶν γονέων ἐπειδὴ ἡ Σχολὴ χρησιμεύει μόνον τὴν φροντιστικὴν μυστικὴν.

Εἶναι δὲ εὐέλτικ, ὅτι καὶ εὐτυχῶς περ τῆς αἰτίας, καὶ ἰσχυρῶς συντρέχουσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν, οἱ καὶ εἶναι εἰς μίαν ἀπὸ πολλῶν τῆς Εὐρώπης, τὸ νὰ ἡμετέρου οἱ παῖδες τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ ἔρῃσι διδασκαλίαν τῆς προγομένης καὶ τῆς ἰδίης αὐτῶν γλώσσας, καὶ τὸν ὅσον, δὲ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἑαυτῶν χρέη, διὰ τῶν ὁποίων τούτων διακρίνεται συντηρεῖται μὲ τὸ ἑαυτοῦ τῶν ἑαυτοῦ, καὶ δὲν ἀπολλοῦται οὐδὲν παρὰ τὰς ἀπ' αὐτοῦ, σχολικὰ ἐντελὴ καὶ μεθόδικα, οἷα τὰ βασιλικὰ γυ-

μνάσια, καὶ τὸ κλεινὸν διὰ τοῦ ἐν αὐτῷ περιφρήτους συφοῦς· ἀνδρὸς Πανεπιστήμιον, ἀνδρὸς ὁμογενῆ καὶ γνωστὸν εἰς τὸ γένος του, δι' ἑρῶρον καὶ παιδείαν τῆς ἡλικίας καὶ ἐπιστημονικῆς μορφώσεώς των, ὅλα ταῦτα, λέγω, εἶναι εὐτύχημα μίγα διὰ τοῦς Ἕλληνας, τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλον δὲν πρέπει νὰ χρεωστῇται, παρὰ εἰς τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων ζῆλον τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως τῆς Βυυρίας, ὁ ὁποῖος πρὸς τοῖς ἄλλοις εὐεργετήμασιν πύδοκτες καὶ τὴν σύστασιν ταύτης τῆς Σχολῆς καὶ τὴν ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἄγρυπνον ὄμμα τῆς Διοικήσεως, διὰ νὰ εὐκολύνῃ εἰς πάντα τρόπον τὴν παιδείαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν αὐτῶν μόρφωσιν.

Ἐν Μοναχίῳ, τῇ 1 Ἰανουαρίου 1831.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς Σχολῆς

Ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Ἀποστολίδης.

Εἶχον ἐκδόσει τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Ἐφημερίδος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέφερον ἐμπρόσθεν περὶ τοῦ μακαρίτου Κωνσταντοῦ, ὅτι μὴ ἐκινετοῦν τὸ ἐξῆς βιογραφικὸν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον σπεύδωμεν νὰ προσφέρωμεν τῶρα εἰς τοὺς φιλοκάλους ἀναγνώστας μας.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κωνσταντῖνος ἐγεννήθη εἰς τὴν ὁσὺν λαμπρὰν καὶ εὐτυχῶς ποτε, τῶν δυνάμεων ἐσχάτων· Χίον, καὶ εἰς τρυφεράν ἐτι ἡλικίαν, ἤρχισεν νὰ παιδεύεται παρὰ τῷ πρεσβυτέρῳ αὐτοῦ ἀδελφῷ Θεοδόσιῳ, ἀδελφῷ ἐλλογιμῷ, καὶ ἐν Χίῳ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτῶν τὴν παλαιὰν Ἑλληνικὴν γλώσσαν, τὴν Ἰταλικήν, τὰ μαθηματικά, καὶ ἀπείκασε παρ' αὐτῶν καὶ ἄλλας εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον χρησίμους γνώσεις. Ἀπὸ Βουκουρεστίου τῆς Βλαχίας, ὅπου μετὰ διωρισμένου τοῦ τόπου ἐκείνου νέου ἡγεμόνος μετέβηκεν ἀρτίτεροι εἰς ἄλλοις, ὁ νεώτερος ἐπέμψθη εἰς Βιένναν.

Εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Αὐστρίας εὐρήκεν ἱκανὸς ἀφορμὰς ὁ φιλοκαλῶς καὶ φιλοπαιδείας νέος Κωνσταντῖνος εἰς αὐτὴν καὶ ταπεινότητα τῶν γνώσεων του, οὐδ' ἐρύκη ἀεὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς παιδείας του. Ἀλλ' ὅσον πικρὸς ἦσαν ἐκ φύσεως κατ' ἐξίτητα προτερήματα, τὸν πτωχὸς ἐκ τέχης κατὰ τὰ χρηματικὰ μέτρα, τῶν ὁποίων ἡ ἐλλείψις δὲν τοῦ ἐσχερῶρεται νὰ ἐνταχθῇ σὺστηματικῶς εἰς τὰς σπουδὰς του. Νέος ἔτι ὢν ἡλικία νὰ ἐλθῇ γράμματικῶς εἰς ἐμπορικὰ γράμματα, καὶ ὅπου ὡς τοιοῦτος ἐχρημάτισεν, εἰδὼς πάντοτε τιμωρῆται, ἐμπιστοσύνην καὶ εὐκαρίαν ζῆλον. Ἀπὸ τοῦ πᾶντος τοῦ πλουτισμοῦ δὲν ἐκράτηθη ποτὶ καὶ ἐν τῷ εὐεχῆ εἰς περιπάτου· νὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς περιουσίαν κατὰ τὴν πολυκερδεστάτην ἐκείνην τοῦ ἐμπορίου ἐποχῆς, ἔχον μάλιστα φίλους ὅχι ὀλίγους, καὶ κατ' ἐξοχὴν συμπολίτας τοῦ ἐκαταστάτου, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐδύναντο νὰ βοηθηθῇ καὶ νὰ προαχθῇ, αὐτὸς ἠρκεῖτο εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ὀλίγου μεγάλην ψυχικὴν ἡσυχίαν· ἀλλὰ τὰ φερὰ τῶν προτερημάτων τῶν ἀπείκασεν ἄλλον πλεονέκτημα, εὐκαρίαν φίλους.

Ὁ μακαρίτης Κωνσταντῖνος δὲν ἤργησε νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ὄφελος τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ὁποίων ἀπείκασε χρησίμους γνώσεις, καὶ εἰς τοῦτο ἀρίστωσε τὸν περισσεύοντα καιρὸν. Τὸν ὕψις νοῦν καὶ τὴν ὁρὴν κρίσιν τοῦ δὲν ἔδυναντο νὰ διακρίνῃ ἢ παρατήρησιν ὅτι, εἰς τὴν ἐποχὴν εὐρίσκειτο τότε, καὶ εὐρίσκειται ἀκόμη, κατὰ τὴν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀρχὴ καὶ βῆμα πρὸς παιδείαν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἡ τῶν κλόνων μεταρρυθμίσις. Μεταρρυθμίζοντες λοιπὸν ἐξέβηκε δύο ἠθικὰ δραματικὰ ποιήματα τοῦ γνωστοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ Κολζαῦ, τὰ «Μισανθρωπία» καὶ «Μετάνοια», καὶ «Πτωχὸς καὶ Ἀνδρείας». Μετὰ ταῦτα βέβαιον τοῦ ὁμογενεῖς τοῦ προσδίδοντος καὶ εὐτυχούντος εἰς τὰς ἐμπορικὰς τῶν ἐπικρατειῶν, ἠθέλησε νὰ τοῦς διδάξῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀπαιτήματος των, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον μετέβηκεν ἐκ τοῦ Γερμανοῦ ἐπὶ τὸ μὲν ἱστορίας τοῦ ἐμπορίου, ἐκδόθησαν διὰ τοῦ τύπου κατὰ τὴν εὐτυχεστάτην ἐκείνην διὰ τοῦ Ἑλλήνων τοῦ ἐμπορίου ἐποχῆς.

Ὁ σπουδαῖος γέρον Καραῖς ἐδίδασκε συγχρόνως τοῦς ὁμογενεῖς τοῦ διὰ τῶν ἐκδόσεων τῶν Ἑλλήνων συγγραμμάτων καὶ τῶν εἰς αὐτὰς προσተτοιμημένων ἀποσπασμάτων στοιχεσίων, δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὴν εἰς τὴν ἀκρότητι παιδείαν φέρουσαν ὅσον, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπείκει νὰ τρέψῃσι δρόμον εἰς ἀκαταμάχητον ἡθικὴν ὑπερβολήν. Οἱ λόγοι καὶ αἱ ἐκδόσεις τοῦ σπουδαίου ἀνδρός ἐκινεῖσθαι κατ' ἀκρίβειαν ταχέως, καὶ δὲν μὲν εἰς τὰς ψυχὰς δυνάμεις ἐκινεῖσθαι ἀλλὰ δὲ ἐκείνην καὶ τινος ἀνεκτίτου πότου, ζητούντες νὰ κομηνήσωσι ὅτι ἐκείνος ἐκείνην καὶ περισσώτερον αὐτῶν δὲν ἐκινεῖσθαι εἰς τοῦτο εἰς ἀγνοίαν τοῦ ἀνδρός καὶ κυρίου σκοποῦ τοῦ φιλοπαιδείας γέροντος· ὑπέκρινον ὅτι ἐκείνην καὶ περισσώτερον φιλοπαιδείας καὶ εὐκαρίαν εἰς ἐκείνην. Εἰς τούτων τῶν φερῶν, ὑποκρίτας ἀνέστηκεν ὁ μακαρίτης Κωνσταντῖνος τὸ τῶν ὁμογενεῶν ἀφωτίστερον, τὸν Γαρτσοῦρον τοῦ Γαλλοῦ Ἀρμενίου, μεταρρυθμίζοντες εἰς σπ-

αὐτοὶ διοικηταὶ τῶν ἑκείνων ἀκροπόλεων, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εὐφυὲς ἐξελήχθη τὸ, καὶ εἰς τὴν γὰρ τῶν λογίων, καθὼς καὶ τὴν τῶν ἱερομένων καὶ τῶν πολιτικῶν ἐπίσης, καταρχατὸν κόμμα τῶν ἰσοκρίτων, καὶ ἀνακτιλύπτονται εἰς τὸ φανερόν τε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀνώνυμον ἀλυστρίαν τῆς ὑποκρίσεως ἔργα καὶ ἀποτελέσματα.

Εἰς τὴν ὁδοὺν εἶχε συσταθῇ ὀλίγον πρὸ τοῦ ἱθνηκοῦ πολέμου θέατρον ἰθνηκόν. Χαρίζομενος πρὸς τινὰς τῶν ἐκεί φιλῶν τοῦ ματέφραξεν ὁ μακρίτης ἀπὸ τοῦ Γερμανικοῦ τὸ, ὑπόθεσιν τῆς Ῥωσικῆς ἱστορίας παρακινούμενον, δράμα. τοῦ Στρελίτσου. Ἄνεγνωρίζε τὰ προκατεστήματα κατὰ τὸ 1821 ἔτος ἐκρχέντος πολέμου, οὐδεμίαν ἀμφισβόλια ὅτι ἡ ἀγορὴ τοῦ ἤθελε πῆσαι εἰς δράματα, ἀποδίδοντα εὐχύτερον πρὸς τὸ πούμενον μέγα ἐπιχείρημα.

Πρώτη φιλολογικὴ ἑφημερίς ἔφρανε εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὁ Ἀ. Ὁ. Ἄγιος μ. ἡ. καὶ πρῶτος συντάκτης αὐτῆς ἐστάθη ὁ καὶ δι' ἄλλα πολλὰ συγγράμματα, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὸ χρησιμώτατον ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν ἰθνηκὸν Λεξικόν, γνωστὸς, καὶ αὐτὸς ἡδὴ μακρίτης Ἀνθιμος Γαζής. Ὁφελιμωτάτη ἐκείνη ἑφημερίς ἐκινδύνευε νὰ διαλειφθῇ, ὅτε δύο στενωπώτατοι ἄνθρωποι, ὁ Θ. Φαρμακίδης καὶ ὁ μακρίτης Κοκκινάκης, ἐνωθέντες ἀνιδέησαν τὴν ἐξολοθίσαν αὐτῆς ἐν ἔτει 1816. Πόσον συνήργησαν ὁ Ἀγιος μ. ἡ. εἰς διαδοσὶν τῶν φώτων τῆς παιδείας εἰς τὴν ἑλλάδα, καὶ εἰς ἀξιοπύρξιν τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων, εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συνεργιστοῦ του, ὁ μακρίτης ἐβλινε μόνος ἀντακτὴς τῆς ἑφημερίδος, ἐξολοθισθὼν τὸ ἔργον μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ ἐπιμελείας, ἂν καὶ παρενοχλεῖτο ὑπὸ πολλῶν, φθονούντων τὴν κοινὴν τοῦ περιοδικοῦ ἐκείνου συγγράμματος ὑπολήψιν, ἀποκτηθεῖσαν δικαίως διὰ τὴν συνετὴν καὶ σκεπτικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ περιεχομένην ἀξιολογὸν ὁλὴν, συνεισφέρουσαν πρὸς τὴν ἀλλογμωτέραν ἀνδρίαν τοῦ ἔθνους, καὶ διὰ τὴν ἐκ τούτου εἰς τὸ κοινὸν προξενουμένην ὠφελειαν.

Ὁ Ἀγιος Ἑρμῆς ἐπρωδῶν ἐκδιδόμενος ἔως ὅτου ὁ Ἄρης ἐπέφραεν εἰς ἀναγκὴς τὴν παύσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ποσὸς λύπη προξενὸν ἔφραεν εἰς τὸν συντάκτην τὸ τέλος τοῦ πονήματος! Ὁ καθ' ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν ἔτει 1821 ἀποσπένδοντο ἐκκλησιαστικὸς κεραυνός, ὁ συνοδικὸς ἐκείνος, λέγω, ἀσπρίσμος ὁ ἂν καὶ κατ' ἀναγκὴν καὶ τυραννικὴν προσταγὴν γενόμενος, διαπαντὸς ὅμως ἀδικαιολογητὸς καὶ διὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὑπεγράφη, καὶ δι' ὃς περιεῖχε φρικτωτάτας καὶ πάντη ἀντικούτους ἔως τότε καταρας, εἶχε φθακῇ καὶ εἰς τὴν Βιένναν, ἡ ἐξουσία ἐξήλθε τὴν εἰς τὸν Α. Ἐ. τύπωσιν αὐτοῦ, ὁ συντάκτης ἀνίστασθαι μετὰ λόγου, ἀλλ' ὁ λόγος ὀλίγον ἰσχύει ὅπου προσταξὴ ἡ βία, καὶ ὁ συντάκτης ἠναγκάσθη νὰ πρᾶξῃ, ἐναντίον τῶν αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων του, ὅτι διέττασεν ἄλλοι, ὁ ἀσπρίσμος κατεχώρισθαι εἰς τὴν ἑφημερίδα, καὶ τὸ φύλλον ἐκείνο ἦτον τὸ τελευταῖον τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος.

Ἐξέβραχεν ὁ κατὰ τῆς τυραννικῆς πόλεως εἰς τὴν ἑλλάδα, καὶ ὁ Κοκκινάκης, ὡς ἑλλήνων γνησίος, ἐξήλθε μετ' ἄλλων τινῶν φίλων τοῦ ἐμογενῶν νὰ συνεργήσῃ καὶ μακρόθεν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς πατρίδος, τὸ πρᾶγμα ἤρθεσιν τὴν φιλοπόνητον ἀρχὴν, καὶ ὁ Κοκκινάκης μετὰ τῶν λοιπῶν ἐφυλακώθη παρὰ τῆς ἐξουσίας, ἀπο τούτου λαβούσαι ἀσπρίαν ἡ κακία καὶ πονηρία, αἱ ὅποιαι πανταχοῦ καὶ πάντοτε κατατρέχουσι τὸν χρηστὸν ἄνθρωπον ὠπλιθίσαν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἔχῃ μόνον πεισιδῶς τὸν ἐλύπησαν, ἀλλὰ καὶ ἐλάβην ἐσθιῶδη τὸν ἐπρόξενον.

Μετὰ πολυλογίαν εἰς τὴν Βιένναν διατρίβων, ἐλάβην ὁ μακρίτης Κοκκινάκης τὴν ἀδειαν ἀπο τῆς ἐξουσίας νὰ ἐπανεῖθαι εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ἔφρασεν εἰς Αἴγιον τὸν Ἀπρίλιον μῆνα τοῦ 1828. Εἰς τὴν ἐλευθερὰν ἑλλάδα δὲν ἐλάβην ἀσπρίαν νὰ διατρέξῃ σταδίον, ἐπὶ τὸν ἔσως ἐπιθύμει, καὶ ἀναλόγον εἰς τὸν χαρακτῆρα του, ἐξολοθίσαν ὅμως καὶ ἐδῶ τὸ ὑπεῖον προπολεῖ ἦναι εἰς αὐτὸν αἱ γνώσεις του. Κατὰ προσταγὴν τῆς Κυβερνήσεως μετέφραξεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τὸ περὶ γραμματικῆς ἰθνηγραφίας σύγγραμμα τοῦ Φραγκήρου πρὸς χρῆσιν τῶν ἀλλοειδιδακτικῶν σχολείων, τὸ ὅπῃον εὐρίσκειται ἡδὴ ὑπὸ τὰ πειστήρια, ἐνταχθέν καὶ εἰς μεταφράσιν ἀπο τοῦ Γερμανικοῦ τῆς ἀξιολόγου συντόμου καθολικῆς ἱστορίας τοῦ Βετιγερου, χρησιμὸν κατὰ πολλὰ διὰ τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ προλαβὼν ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν αὐτὸν μετὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῆς μεταφράσεως του, ἀλλ' ἐλπίζεται ὅτι εἰ φίλοι τοῦ θελοῦν φροντισεῖν περὶ τῆς εἰς ὄνομα αὐτοῦ ἐκδόσεως τοῦ συγγράμματος.

Ἡ φύσις καὶ ἡ παιδεία συνεισέφραεν ἁμείψτως εἰς κατασκευὴν καὶ ἀπαρτισμὸν τοῦ μακρίτου Κοκκινάκη, καὶ ὁ ἠθικός αὐτοῦ χαρακτῆρ ἦτον ἕκ τῶν σπανιωτέρων. Φιλάνθρωπος καὶ συμπαθὴς πρὸς τοὺς πασχόντας, ἄκακος, ἄχλος, ἀμνηστικός πρὸς τοὺς ἡλαπτεντας, συγκαταβατικός πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, πρᾶος, γλυκύς, εὐπροσχηγὸς πρὸς τοὺς συνόντας, χρηστὸς καὶ τιμιὸς εἰς τὴν κοινωνίαν, πιστότατος καὶ εὐκρινέστατος φίλος, τοιοῦτος ὡς εἶχε πρὸς ἑαυτὸν ὅλους, ὅσοι ἐπλήτταζον εἰς αὐτὸν, καὶ ἐνεπνεῖεν εἰς πάντας τιμὴν καὶ ἀγαπὴν. Σίμα τούτων τῶν προτερημάτων ἡ φύσις ἐφῆλτιμῆθαι νὰ χαρίσῃ, εἰς τὸν Κοκκινάκην καὶ τὸ σπᾶνιον καὶ ἐξαιρετικόν, τὸ δῶρον τῆς μελωδικωτάτης φωνῆς, τὴν ὁποίαν κατέστικε θελτικωτέρην ἀκόμη ἡ γνώσις τῆς μουσικῆς τέχνης, διὸ καὶ εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς ὁ Κοκκινάκης ἦτον ἐπιθυμητός καὶ περισπούδαστος.

Τοιοῦτος ἦτον ἐν συντόμῳ ὁ Κωνσταντῖνος Κοκκινάκης. Ἡ κοινὴ λύπη, ἡ ὅποια κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐφαινετο ζωγραφισμένη εἰς ὅλων σχεδὸν τῶν κατοικῶν τῆς πόλεως Αἴγινης τὰ πρόσωπα, εἶναι ἀπόδειξις τῆς ὁποίας παρα πᾶσιν ἀπελαμβάνεν ἀγαπῆς καὶ ὑπολήψεως. Τὸ θνητὸν αὐτοῦ σῶμα ἐσυνώδευσεν εἰς τὸν τάφον ἅπας ὁ ἔσρος τῆς πόλεως κληρὸς, αἱ τοπικαὶ ἄρχαι, οἱ διδασκαλοὶ καὶ μαθηταί, καὶ πάντες οἱ προδύοντες πολῖται, θρησκύτες ἐμοφῶνως ἔλαβον τὴν ὁποίαν ἡ πατὴρ ἱθαὶ στερήσιν τοιοῦτου τι-

μοῦ ἀνδρός καὶ χρηστοῦ πολίτου. Τὸν τάφον αὐτοῦ μελλοῖ νὰ στολισθῇ μνημεῖον ἀναλόγον, ἐγχερόμενον παρὰ φίλου καὶ συμπολίτου εἰς τιμὴν τῶν ἀρετῶν τοῦ ἀποθανόντος.

Ἑρανος ὑπὲρ τοῦ ἐν ἡνδρῶ Ὀρφανοτροφείου.

Ἐν Ναυπλίῳ. Ἡ Α. Ε. ὁ Κυβερνήτης Ι. Α. Καποδίστριας Φσίνικας 400, ἰάκ. Ρίζος 100, Β. Α. Καποδίστριας 100, Ἀντώνιος Σούνης 60, Ἀνώνυμος διὰ τοῦ Δ. Τελιαπιέτρα 188:80, ἰωάν. Κωντουμάς 39:90, ὁ Δαμαλῶν ἰωάνης 57:20, Μιχαὴλ ἀτρός 15, Μανουὴλ Σαλτέλης 40, Ἀνώνυμος διὰ Μανουὴλ Σαλτέλη 5, Ἀνώνυμος διὰ Μανουὴλ Σαλτέλη 5, Διαμαντῆς Μανιάρης 5:70, Κωνσταντῆς Ἀθανασίου 2, ἰωάννης Μάγνης 3:40, Λιμπέρης Γιαννακόπουλος 6, ἰωάννης Κρητοτόπουλος 5, Ἡλίας Ἀσυμακόπουλος 3:20.

Ἐν Ἄργει. Α. Α. Καποδίστριας Γρόσια 200, Θ. Γόρδων 100.

Ἐν Ἑρμιόνη. Χ. Γρηγόριος ἡγούμ. τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων 200.

Ἐν Τήνῳ. Μ. Δημητριάδης 57.

Ἐν Σύλῃ. ἐκ τῶν φιλελλήνων Ἀμερικανῶν τῶν ὁμοσπόνδων πολιτειῶν διὰ Ι. Ι. Ροβέρτσονος δίστηλ. 146 1/2.

Ἐν Ἀνδρῳ. Μοναστήριον τῆς Παναχράντου Β. Ι. Γρόσια 250, ἡγούμενος Μητροφάνης Χαλᾶς 50, Προηγούμενος καὶ ἐπίτροπος Νεόφυτος Ρηγίνος, ἐν λεξικὸν Βαρίνου καὶ Τρ. 50, Πρωτοσύγγελος Λεόντιος Στρατῆς 50, Προηγούμενος ἰωαννίκιος Βαράκης 100, Παπᾶ ἰωακείμ Στρατῆς 10. — Μοναστήριον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Μ. Πρωτοσύγγελο: Σωφρόνιος 10, ἡγούμενος Ἀμβρόσιος Μαστοράκης 25:10. — Κάστρον. Ἀγούσττῆς Ζαννάκη Δαπόντη 292, Φραγγίσκος Γεωργίου Δελλαγραμμάτικα 50, Μιχαὴλ ποτὲ Διαμαντῆ Φακῆ 50, Λεονάρδος Γουλαντῆς 50, ἰωάννης Πιρίκος 50, Δημήτριος Α. Δαπόντη 200, Μαρινῶ γυνὴ Δημητρίου Α. Δαπόντη 40. — Μεσαρία. Μιχαὴλ Α. Καίρη 150, Πέτρος Ἀθανάσιος 100, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λεωνίδας γρόνων 4, 50, Λίκατερίνη γυνὴ ποτὲ Νικολάου Φούντου 50, ἱερομόναχος Γαβριὴλ Πέτρου Καίρη 50. — Ἀκύρα. Ἀλέξανδρος Καίρης 195, Δημήτριος Λεονάρδου Νέρη 20:10, Προηγούμενος Χ. Ματθαῖος, ἐν ὠρολόγιον ἐξυπνητήριον. — Μαῖνιτες. Πιράκης Νέρης 30, Λεονάρδος Νέρης 20, Ἀνδρέας Παδάκης 30, Δημήτριος Λούβαρις 20. — Ἀποίκια. Νικολάος Δημητ. Πίστη 40, Λεονάρδος Κοτάκης 25, Λεονάρδος Νικολάου Πολέμη 30. — Ἀπατούρια. Σταματέλος Πίστης 20. — Στενίσι. ἰωάν. Δημητρίου Ροῖδη 50, Μιχαὴλ Λεονάρδος Πίστη 51:15, Σταματέλος Α. Πίστη 89. — Κόρβη. Οἰκονόμος ἄνω Κάστρου 30, Γεώργιος Καμπάνης 50, Ἀντώνιος Καμπάνης 50, Ζαννῆς Α. Καμπάνης 60, Πιράκης Καμπάνης 40, Μιχαὴλ Καμπάνης 25. — Ἀηδόνια. Λεονάρδος Καμπάνης 50, Νικολάκης Δελλαγραμμάτικας 50, Μιχαὴλ Εὐσταθόπουλος 50, Γιαννάκης Δελλαγραμμάτικας 25, ἰωάννης Δαπόντης 20, Μοσχῶ γυνὴ ποτὲ Νικολάου Δελλαγραμμάτικα 14:10. — Ἀμμονακλίου. ἰωάννης Α. Δελλαγραμμάτικας 20. — Κατπαρία. ἰωάν. Καμπούρης 15, Εἰρήνη Πρεσβυτέρα Παπᾶ ἰωάν. Σακχελίωνος 30, Δημήτριος Σκόρδος 5, Γεώργιος Βέρτου Μύλας 25. — Βουνί. Παναγιώτης Μαυρογιανναῖος 25, Εἰρήνη Παναγιώτου Μαυρογιανναίου γυνὴ 25.